

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. april 2004 af Tribunale di Gorizia i sagen Azienda Agricola Bogar Roberto e Andrea mod Agenzia per le erogazioni in Agricoltura – AGEA og Cospalat Friuli Venezia Giulia

(Sag C-224/04)

(2004/C 201/16)

Ved kendelse afsagt den 7. april 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 28. maj 2004, har Tribunale di Gorizia i sagen Azienda Agricola Bogar Roberto e Andrea mod Agenzia per le erogazioni in Agricoltura – AGEA og Cospalat Friuli Venezia Giulia forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

— Skal artikel 1 i forordning (EØF) nr. 856/84 ⁽¹⁾ af 31. marts 1984 og artikel 1-4 i forordning (EØF) nr. 3950/92 ⁽²⁾ af 28. december 1992 fortolkes således, at tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter har karakter af en administrativ sanktion, og skal producenten som følge heraf kun betale afgiften, såfremt han forsætligt eller uagtsomt har overskredet de tildelte mængder?

⁽¹⁾ EFT L 90 af 1.4.1984, s. 10.

⁽²⁾ EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. maj 2004 af Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen i sagen Crailsheimer Volksbank eG mod Klaus Conrads, Frank Schulzke og Petra Schulzke-Lösche

(Sag C-229/04)

(2004/C 201/17)

Ved kendelse afsagt den 27. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. juni 2004, har Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen i sagen Crailsheimer Volksbank eG mod Klaus Conrads, Frank Schulzke og Petra Schulzke-Lösche og Joachim Nitschke forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1) Er det foreneligt med artikel 1, stk. 1, i direktiv 85/577/EØF ⁽¹⁾ at forbrugernes rettigheder, især fortrydelsesretten, ikke blot er betinget af, at der foreligger en dørsalgssituation i henhold til direktivets artikel 1, stk. 1, men også, at der er opfyldt yderligere tilregnelseskriterier såsom det forhold, at den erhvervsdrivende bevidst inddrager en tredje- mand ved kontraktindgåelsen, eller at den erhvervsdrivende handler uagtsomt hvad angår tredjemandens aktiviteter i forbindelse med dørsalget?

2) Er det foreneligt med artikel 5, stk. 2, i direktiv 85/577/EØF, at en person, der optager et lån i fast ejendom, og som ikke blot har indgået lånekontrakten i en dørsalgssituation men ligeledes i denne situation har foranlediget, at lånebeløbet indbetales på en konto, som han i praksis ikke længere har rådighed over, skal tilbagebetale låneprovenu til tilbage til långiver, hvis han træder tilbage fra aftalen?

3) Er det foreneligt med artikel 5, stk. 2, i direktiv 85/577/EØF, at den person, der optager lånet i fast ejendom, for det tilfælde at han efter tilbagetrædelsen er forpligtet til at tilbagebetale låneprovenu til långiver, ikke kan gøre dette til de terminer, der gælder for afdragene i henhold til kontrakten, men straks skal tilbagebetale hele beløbet på én gang?

4) Er det foreneligt med artikel 5, stk. 2, i direktiv 85/577, at den person, der optager lånet i fast ejendom, for det tilfælde at han også er forpligtet til at tilbagebetale lånebeløbet til långiver, når han træder tilbage fra aftalen, desuden skal betale markedsrenten?

⁽¹⁾ EFT L 372, s. 31.

Sag anlagt den 2. juni 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-230/04)

(2004/C 201/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. juni 2004 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 39 og artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (⁽¹⁾), idet den ikke tillader, at der tages hensyn til den erfaring og den anciennitet, som EU-borgere, der er ansat i det offentlige hospitalsvæsen i Frankrig, har opnået inden for den offentlige sektor i en anden medlemsstat.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Medlemsstaterne er forpligtede til at tage hensyn til beskæftigelsesperioder, som vandrende arbejdstagere har tilbagelagt inden for et sammenligneligt arbejdsområde i en anden medlemsstat med henblik på ansættelse, indplacering og fastsættelse af disses anciennitet inden for deres egen offentlige sektor på samme betingelser som dem, der finder anvendelse på den anciennitet og den erhvervs erfaring, der er erhvervet inden for rammerne af deres eget system. De gældende franske bestemmelser tillader ikke, at der tages hensyn til den erfaring og den anciennitet, som EU-borgere, der er ansat i det offentlige hospitalsvæsen i Frankrig, har opnået inden for den offentlige sektor i en anden medlemsstat.

(⁽¹⁾) EFT 1968 II, s. 467.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. februar 2004 af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio i sagen Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole m.fl. mod Ministero per le Politiche agricole e forestali samt regionen Veneto

(Sag C-231/04)

(2004/C 201/19)

Ved kendelse afsagt den 23. februar 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. juni 2004, har Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio i sagen Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole m.fl. mod Ministero per le Politiche agricole e forestali samt regionen Veneto forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Udgør Europa-aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Ungarn på den anden side, som blev indgået den 16. december 1991 og offentliggjort i EFT L 347 af 31. december 1993, et lovligt, gyldigt og tilstrækkeligt retsgrundlag for Det Europæiske Fællesskab til at vedtage aftalen om beskyttelse af vinbetegnelser, der blev indgået den 29. november 1993 (EFT L 337 af 31.12.1993) mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn, også når henses til artikel 65, stk. 1, den fælles erklæring nr. 13 og bilag XIII (punkt 3, 4 og 5) til Europa-aftalen, som blev indgået i 1991, vedrørende den eventuelle suverænitet og kompetence, som er forbeholdt de enkelte medlemsstater med hensyn til nationale geografiske betegnelser for deres egne agroindustrielle produkter, herunder vinprodukter, og som udelukker enhver overførelse af suverænitet og kompetence på dette område til Det Europæiske Fællesskab?
2. Må aftalen om beskyttelse af vinbetegnelser, som er indgået den 29. oktober 1993 mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn (EFT 1993, L 337), som indeholder bestemmelser om beskyttelse af geografiske betegnelser, der henhører under området for industriel og kommercielle ejendomsrettigheder – når tillige henses til udtalelse nr. 1/94 fra De Europæiske Fællesskabers Domstol om EF's enekompetence – anses for ugyldig og uanvendelig i fællesskabsretten i betragtning af, at aftalen ikke er blevet ratificeret af hver enkelt af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater?
3. Såfremt Fællesskabets aftale fra 1993 (EFT 1993, L 337) som helhed bør anses for lovlig og anvendelig, bør forbuddet mod at anvende betegnelsen »Tocai« i Italien efter 2007, som fremgår af brevvekslingen mellem de kontraherende parter i forbindelse med aftalens indgåelse (og som er knyttet til denne), da anses for ugyldig og uanvendelig, fordi den strider mod de bestemmelser om enslydende angivelser, som er fastsat i samme aftale fra 1993 (jf. artikel 4, stk. 5, og den til aftalen knyttede protokol)?
4. Skal den anden fælleserklæring, som er knyttet til aftalen fra 1993 (EFT 1993 L 337), hvoraf fremgår, at de kontraherende parter ikke på forhandlingstidspunktet var opmærksomme på, at der fandtes enslydende angivelser for europæiske og ungarske vine, anses for en klart fejlagtig opfattelse af de faktiske forhold (under hensyn til, at de italienske og ungarske betegnelser for »Tocai«-vin har været anvendt side om side i århundreder, at de officielt blev anerkendt i 1948 i en aftale mellem Italien og Ungarn, og først derpå er blevet optaget i fællesskabsbestemmelserne), hvilket efter artikel 48 i Wiener-konventionen om traktatretten medfører annullation af den del af aftalen fra 1993, som indeholder forbud mod at anvende betegnelsen Tocai i Italien?